

(Fremsat 10/10 89. Første behandling 25/10 89. Betænkning 18/5 90. Anden behandling 22/5 90. Tillægsbetænkning 23/5 90).

Der var stillet 2 ændringsforslag i tillægsbetænkningen.

Uden for tillægsbetænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Ændringsforslagene sattes først til forhandling.

Forhandling

Ole Espersen (S):

Der er stillet ændringsforslag om, at de forelåede ankebegrænsninger skal udgå.

Dette ændringsforslag er stillet, fordi der ved andenbehandlingen var et parti – det var Kristeligt Folkeparti – der spurgte os, hvorfor vi ikke havde stillet ændringsforslag. Det havde vi ikke, fordi vi anså det for at være vanskeligt eller umuligt at få gennemført.

Nu er der stillet ændringsforslag, og jeg håber, at de bliver vedtaget. Det håber jeg især, fordi – og det gentager jeg endnu en gang – der er meget stærke advarsler fra domstolene mod at gennemføre disse ankebegrænsninger. Der er udtalelser om, at administrationen får overordentlig svært ved at administrere dem, fordi det ofte sker, når en sag kommer til landsretten, at der kommer nye anbringender, nye beviser osv. Det kan justitsministeren ikke vide, når man behandler ansøgningen, og derfor er det umuligt at skabe blot en ringe del af den retssikkerhed, der er i øjeblikket. Derfor er det overordentlig vigtigt, synes vi fra S' og SF's side, at disse ændringsforslag bliver vedtaget, og jeg håber, at det vil ske.

Hermed sluttede forhandlingen om ændringsforslagene.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1
forkastedes, idet 58 stemte for, 73 imod.

Ændringsforslag nr. 2
forkastedes uden afstemning.

Lovforslaget som helhed sattes derefter til forhandling.

Forhandling

Ole Espersen (S):

Efter afstemningen er det nu således, at det er Justitsministeriet, der, såfremt loven vedtages, skal afgøre, om en lang række sager kan ankes til landsretten.

Det er en klar indblanding fra administrationens side i spørgsmålet om, hvilke sager der skal, og hvilke sager der ikke skal behandles ved domstolene. Det er en overordentlig principiel ændring i hele vores retsplejesystem, som domstolene har advaret meget stærkt imod.

Hvad opnår man så til gengæld for denne overordentlig indgribende ændring? Man opnår siger og skriver om spare mellem 10 og 15 menneskers arbejde om året. Det er gevinsten ved denne indgribende ændring.

Jeg vil gerne bede justitsministeren bekræfte, at dette tal er korrekt. Jeg forstår ikke, at man på den baggrund fastholder ændringen.

Så vil jeg gerne spørge Fremskridtspartiets ordfører, om man ikke er enig i, at den beslutning, som Fremskridtspartiet stemte for den 19. maj 1989 om, at tredjeinstansbevillinger ikke længere i fremtiden skal gives af Justitsministeriet af rent principielle grunde, også bør antages at gælde de afgørelser om andeninstansbevillinger, der nu skal træffes af Justitsministeriet.

Jeg forstod på hr. Glistrup, der var ordfører dengang, at dette forholdt sig på den måde, jeg her siger som noget ganske utvivlsomt, og det håber jeg at hr. Glistrup kan bekræfte i dag.

Leif Hermann (SF):

Når man ind imellem færdes blandt vælgerne, får man næsten altid at vide, at respekten for, hvad Folketinget foretager sig, befinder sig på et meget lavt niveau. Politikere er lette ofre for vittigheder. Politikere er lette ofre for nedladende og hovne bemærkninger, når man kommer ud i samfundet herindefra. Vedtagelsen af dette lovforslag styrker denne tendens.

Det er fantastisk, at Kristeligt Folkeparti, Centrum-Demokraterne og Venstre, som taler om selvforvaltning, om at lægge ansvaret ud til det enkelte menneske, her fratager det enkelte menneske ansvaret for at tage stilling til, om en sag skal ankes til landsretten. Og man gør det med den ejendommelige begrundelse, at man skal spare nogle penge.